

Sdělení Charty 77 ze dne 6. 1. 1978

Je tomu rok, co se 241 československých občanů obrátilo k státním orgánům i k veřejnosti a Prohlášením Charty 77. V tomto prohlášení poukázali na rozpor mezi ustanoveními mezinárodních paktů o občanských právech, které v Československu vstupily v platnost, a praktickou společenskou mocí a oznámili, že se hodlají soustavně zasazovat o to, aby principy uzkoněných paktů byly ve všech oblastech života skutečně uplatňovány.

Ačkoli tato občanská iniciativa byla v plném souladu s články 17 a 29 ústavy ČSSR, nevyšší politické a státní orgány ji odmítly: proti Chartě 77 byla z jejich rozhodnutí rozpoutána kampan, která svým rozsahem a intenzitou nemá v posledních letech obdoby. Chartě 77 byly podsouřány nepřátelské činy a nízké pohánky; signatáři byli otcuzeni a uráženi; pracující byli nuceni Chartu 77 odsuzovat, aniž byli s jejím prohlášením oficiálně seznámeni. Zároveň rozvinuly podniky, společenské organizace, úřady a bezpečnostní orgány rozsáhlou perzekuci akci proti signatářům a mnohým občanům, kteří s Chartou sympatizovali nebo se zdráhali proti ní vystoupit.

Tato oficiální reakce jen znovu názorně potvrdila oprávněnost Charty 77 a pravdivost jejího základního prohlášení o tom, že občané, jejichž názory se liší od názorů oficiálních, jsou objektem nejzvrásněnější diskriminace, že statisícům lidí je odírána svoboda od strachu, znemožněna veřejná kritika krizových společenských jevů, vyloučena možnost veřejné obrany proti nepravdivým a urážlivým nařčením a že mnohá občanská práva jsou omezena nebo úplně potlačena faktickým pořízením všech institucí a organizací ve státě direktivním politického aparátu a mocensky vlivných jednotlivců.

Vzdor represím a zastrašování, vzdor tomu, že někteří signatáři byli uvězněni a jiní domoceni se vystěhovali, i že oficiální orgány odmítly s Chartou 77 o jejich požadavcích a námětech jednat, nepřestala žít a pracovat. V průběhu roku 1977 vydala postupně čtrnáct dokumentů, z nichž většina se zabývala situací v různých společenských oblastech s hlediska uplatnění lidských práv i občanských svobod; vydala několik sdělení; intervenovala v různých případech bezpráví. V jejím rámci a v souvislosti s ní bylo napsáno mnoho studií, zpráv, peticí a jiných textů; některé skupiny signatářů se obrátily k příslušným institucím se specifickými požadavky a náměty; jednotliví signatáři přebíhali v duchu poslání Charty 77 i tím, že upozorňovali na bezpráví ve svém okolí nebo že se sami bránili proti perzekucím. Dokumenty a dopisy Charty 77, jakož i další texty, její existenci inspirované, se spontánně šířily mezi domácí veřejností přesto, že bezpečnostní orgány se právě proti této neorganizované publicitě nejvíce zaměřují. Perzekuce nedokázala zmařit ani tomu, aby se k Chartě 77 připojovali další občané; dnes má už 630 signatářů a pouze jediný pod nátlakem podpis odvolal.

I když konkrétních náprav, vyvolaných jejím zásahem není mnoho, lze po prvního roce konstatovat, že Charta 77 vstoupila do vědomí naší společnosti jako osvětlující prvek. Oživila požadavek občanských svobod a posílila pocit lidské důstojnosti; naznačila, že jsou cennější věci, než jaké nabíjí konzumní pojetí života; že existují hodnoty, které stojí člověku za to, aby žil i něco obětovat. Připomněla, že důstojnost a svoboda nejsou něčím, na co

mohou lidé jen pasivně čekat, ale že si je musejí jako vždy v dějinách sami vydobývat. Věcným, legálním a důsledným způsobem práce pokoušeli se Charta 77 vnést do našeho veřejného života nový model odpovědného občanského postoje. Signatáři Charty 77 přitom nikdy nezaujímalí pózu za ochranu společnosti a nikoho nenutili, aby je následovali; za svou pravdu riskovali jen svou vlastní existencí.

Myslenky Charty 77 a především způsob, jímž na ni společenská moc reagovala, vyvolaly přirozeně zájem zahraniční veřejnosti a získaly Chartě 77 podporu mnoha svobodových lidí ve celém světě. To pomohlo upravit na mezinárodním fóru poznanek, že prohlubování práv a svobod jedince je předpokladem skutečného prohlubování mírové spolupráce národů. I československá vláda si musela v konfrontaci s tímto poznáním uvědomit, že respekt k uzkoněným občanským právům je pro naši zemi jedinou alternativou, nechce-li jít proti směru světového vývoje a ocitát se v stále hlubší izolaci.

Obracením pozornosti k otázkám lidských práv a ke konkrétním případům jejich porušování a ohlaseš doma i v zahraničí přiměla Charta 77 nepřímo i oficiální místa, aby věnovala lidským právům více zájmu. To lze sledovat jak ve zvýšené publicitě, které se problematika lidských práv ve sdělovacích prostředcích těší, i když zatím převážně obhajují současný stav, tak i v některých dílčích pokusech o faktickou nápravu poměrů (jako např. určité zmírnění diskriminační praxe při lonském přijímání na střední školy nebo úlevy v diskriminační kulturní politice, i když byly poskytovány za veřejné vystoupení proti Chartě 77). Společenská moc sice Chartu 77 dál odmítá a její stoupence pronásleduje, ale zároveň už musí s její domácí a zahraniční autoritou počítat.

Přes tato aktiva nemůže být Charta 77 se svým postavením spokojena. Publicistické kampaně proti ní sice skončily, ale na bezprostředním vztahu společenské moci k ní se bohužel nic nezměnilo.

Charta 77 vychází z principu, zakotveného i v ústavě ČSSR a obou mezinárodních paktech, že každý občan je spoludopovědný za vývoj společnosti i za respektování všech práv a zákonů. Vědomí spoludopovědnosti bylo příčinou jejího vzniku. Zdůraznila přitom, že není politickou organizací ani základnou k opoziční politické činnosti, a sama sebe vymezila jako volné neformální sdružení lidí různých přesvědčení, různých věry i různých profesí, které spojuje vůle jednatlivě i společně se zasazovat o respektování občanských i lidských práv v naší zemi i ve světě. Své poslání charakterizovala jako úsilí vést v oblasti svého působení konstruktivní dialog s politikou a státní mocí zejména tím, že bude upozorňovat na různé konkrétní případy porušování občanských práv, navrhnout řešení, předkládat různé obecnější návrhy, působit jako prostředník v případných konfliktních situacích.

Těchto legálních a konstruktivních cílů se Charta 77 drží a v souladu s nimi odesílá Federálnímu shromáždění, ČNR, vládě ČSSR, vládě ČR i dalším státním orgánům své dokumenty. Nikdy se nenechala vyprovokovat hysterickými tónem kampaní, které by-

ly proti ní vedeny, a nikdy nepřevzala jejich demagogické metody. Přesto dostávají její příslušní nezodpovědní, šim státní orgány jako jiné porušují datovou příkaznou povinnost návrhy občanů "včas a odpovědně vyřizovat". Jedinou složkou moci, která se Chartou 77 trvale zabývá, jsou orgány Státní bezpečnosti, případně prokuratury, a to přesto, že se tím staví nad samu datavu. Bez zákonného podkladu je například varování Generální prokuratury aluvním Charty 77 z 31. 1. 1977, a tím i všední rozhodnutí soudů opeňá o toto stanovisko. Žádný zákonný ani věcný důvod nemá ani celoroční aktivita StB zaměřená proti Chartě 77. V jejím rámci byly provedeny stovky výslechná a sepsány tisíce stran protokolů, uskutečnily se desítky domovních prohlídek, mnoho osob bylo zadrženo, sledováno a nejdrážněji osobně omezováno, někteří signatáři dokonce měli i mají trvalý policejní dohled. (To všechno už muselo stát československé občany milióny korun.) V rozporu s oficiálním tvrzením, že

proti Chartě 77 je postupováno pouze "politickými prostředky" a že není předmětem trestního stíhání, bylo dne 6. 1. 1977 - v den, kdy StB proti právně zmařila předání Prohlášení Charty 77 ústavním činitelům - zahájeno trestní stíhání proti "nezárodním pachatelům" pro podvracení republiky podle § 98 tr.z. (č.j. VS-3/120-1977), jehož ve většina zmíněných akcí StB součástí a které je proto fakticky trestním stíháním Charty 77. Nebylo dodnes zastaveno, dává orgánům Bezpečnosti trvalou možnost provádět proti signatářům Charty 77 nejdrážněji úkony a kdykoli se může stát podkladem obžaloby. Nepřetržitý zájem StB o práci Charty 77 a soukromí jejích signatářů je spojován často pod přímým vedením pracovníků StB se širokou škálou dalších perzekucí; desítky signatářů dostaly a další průběžně dostávají výpověď ze zaměstnání; mnozí byli vyloučeni z BOM a jiných společenských organizací; mnohým byly načas i trvale odňaty řidičské průkazy a telefonní stanice; někteří jsou vystěhováváni z bytů; mnohým není doručována zahraniční ani domácí korespondence státd. StB se přitom pokouší různými způsoby rozeštvat signatáře Charty 77 navzájem; některé se pokouší odvrátit od Charty 77 lákavými pracovními nabídkami; některé se pokouší naopak přimět k emigraci; proti některým konstruuje nepodložené kriminální obvinění; některé se snaží prostě jen nervově vyčerpat.

Všechny tyto akce, jimiž se Charta 77 podrobně zabývala v různých svých dokumentech, jsou nejen nezákonné a nemorální a poškozují věcnost našeho státu ve světě, ale navíc se nížeji cílem: jen znovu potvrdzují pravdivost dokumentu Charty 77; vyvolávají odpor v obyvatelstvu a signatáře jen utvrzují v oprávněnosti jejich postoje i v odhodlání pokračovat v práci.

Po prvního nalehkém roce existence bude Charta 77 dál plnit, co si přetsevzala ve svém základním prohlášení: legálním způsobem se zasazovat o respektování lidských práv v Československu. Bude nadále upozorňovat na nezákonnosti a bezpráví a předkládat své návrhy a podněty k jejich nápravě.

Charta 77 přitom trvá na požadav-

(pokračování na str. 2)

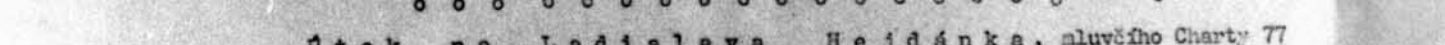
sich, které formulevala už v dubnu 1977 a v jejichž splnění spatřuji východisko k řešení společenských problémů, jimiž se zabývá: -Úvěst československou právní řád do souladu s uzákoněnými pakty -Zrušení všech nevěstých vyhlásek a nařízení, které jsou s ní v rozporu) a posílit tak skutečnou právní jistotu občanů. -Plnit usnesení Federálního shromáždění z 2.4.1977, jež ukládá poslancům sledovat dodržování zákonnosti; prakticky umožnit všem občanům, aby mohli předávat zastupitelským sborům své stížnosti na porušování právního řádu; ty odpovědně řešit a vyloučit všechny tlaky, které nutí občany k bezpráví mlčet. -Propustit z vězení všechny občany, kteří byli nebo jsou stíháni proto, že uplatňovali svá práva zaručená ústavou a uzákoněnými mezinárodními pakty. -Uznat podle čl.41 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech příslušnost Výboru pro lidská práva, posuzovat plnění mezinárodních paktů ve státech, které je ratifikovaly, a při znát tím otázce lidských práv, že je věci všech lidí. -Zveřejnit oba uzákoněné mezinárodní pakty nákladem, který by odpovídal poptávce a umožnit veřejnou diskusi o jejich dodržování v naší zemi. -Volat k odpovědnosti ty pracovníky sdělovacích prostředků, KKKK EXXXXXXXXXXXXX bezpečnostních i jiných orgánů, kteří zneužili svého postavení k šíření nepravd, k nepřipustnému nátlaku na občany, organizace a soudní, správní a jiné orgány s cílem poškozovat ty, kdo využívají zákonných práv a angažují se proti mocenské svévoli. Skutečným motivem takového zneužívání moci není údajná snaha chránit společenskou a státní zřízení, ale pouze strach ze svobodné diskuse a kritiky, na něž by doplatili právě porušovatelé zákonů. -Zastavit všechny nezákonné policejní a jiné perzekuce Charty 77 a o jejich námětech a stížnostech jednat s jejími mluvčími a dalšími signatáři na příslušných politických a státních místech a nikoli ve vyšetřovacích StB jako dosud. -Přijetí těchto požadavků by znamenalo důležitý příspěvek ke zdravému rozvoji naší společnosti a zároveň by bylo jedinou skutečně důstojnou odpovědí státní moci na iniciativu občanů.

Prof.dr.Jiří Hájek DrSc, Marta Kubišová, dr.Ladislav Hejdlánek
mluvčí Charty 77 mluvčí Charty 77 mluvčí Charty 77

- x - x - x - x - x - x - x - x -

Mluvčí Charty 77 Jiří Hájek poskytl hamburskému týdeníku Der Spiegel obsáhlý rozhovor, který byl spolu s bohatým fotografickým materiálem otištěn v prvním letošním čísle časopisu. Interview bylo zaměřeno na obrodný proces r.1968 a na Chartu 77.

Začátkem ledna t.r.zaslali mluvčí Charty 77 dopis bělehradské konferenci o evropské bezpečnosti a spolupráci; text dopisu chceme publikovat v jednom z příštích čísel.

Útok na Ladislava Hejdlánka, mluvčího Charty 77

Otevřený dopis ministru vnitra ČSSR PhDr.Jaromíru Obzinovi

Vážený pane ministře, v pátek 6.1.1978 přesně rok po policejním přepadu tří občanů, kteří vzali státním institucím text a podpisy Charty 77, a také v den, kdy jste jako poslanec vyžadoval ve svém volebním obvodu stížnosti občanů, přikázali dva anonymní příslušníci Státní bezpečnosti, kteří ani neměli uniformu, ani nepřinesli obědku, jinému občanu, mluvčímu Charty 77, filozofu a topiči Ladislavu Hejdlánkovi, aby je následoval do neznámá. Když to z pochopitelných důvodů odmítl a zahájil pasivní rezistenci, byl po chodbě, po dvoře a po chodníku odvážen do auta, a ležel pak v centrále StB v Bartolomějské ulici celých sedm hodin na podlaze kanceláře, jejíž dveře i okna otevřeli do studeného zranění dne. Ani tehdy nedostal pozvánku, zato byl bez svého souhlasu filmován, aby prý bylo jeho údajně nenormální chování předvedeno v televizi pracujícím. Ani vyšetřovatel, který se dostavil na závěr, neměl úřední papír, a když zadržený na otázku, poznává-li jakýsi neznámý leták, odpověděl záporně, byl -bez jedné boty- propuštěn. Pane ministře, protože zásadně neodpovídáte na mé zdvořilé dopisy, rád bych Vás touto oklikou upozornil, že zatímco

ministrský předseda na tiskových konferencích vypráví, jak lidská práva u nás květu a proti signatářům Charty 77 se užívá jen politických prostředků, někteří muži Vašeho aparátu jako by vystupovali z nejtemnější minulosti. Také proto je trestně stíhána má žena Jelena Mašínová, že přesně před rokem měla za podobných okolností údajně kousnout anonymního muže, který ji, v civilu a bez posvádky, táhl do vozu a přitom zranil. I stížnost, kterou Vám moje žena poslala, zůstává dvanáct měsíců bez odpovědi. -Dovolují si Vás proto, jako ministra vnitra i doktora filozofie, dále upozornit, zejména před čtvrtletním odvolacím soudem svých kolegů, kdy se stalo policejní módou izolovat mnohá z nás pod nejhrůznějšími záminkami jako atentátníky, že přijde-li pro mne ještě někdo bez úřední obědku, bude si mě muset odnést stejně jako filozofa Hejdlánka a před ním už filozofa Tomina. Dokud s námi chtějí jednat jako s balíky, budeme se jako balíky chovat. S pozdravem Pavel Kohout, spisovatel Praha 9.1.1978

Přátelé Ladislava Hejdlánka jsou o represii, která ho 6.ledna 1978 postihla, informováni z jeho reportáže, v níž podrobně popsal trestné jednání příslušníků Státní bezpečnosti i své reakce. Jeho reportáž je ze 7.1.1978 a autor ji nazval "Budu vystupovat v televizi?". Případ vzbudil značnou pozornost u zahraničí, reportáží Ladislava Hejdlánka a otevřenému dopisu Pavla Kohouta se dostalo publicity. Zbývá dodat, že v důsledku zranění páteře, které mu způsobili příslušníci Státní bezpečnosti, je Ladislav Hejdlánek upoután na lože a neschopen chůze; očekává se, že v pracovní neschopnosti bude dlouhou dobu.

Podle nepotvrzených zpráv odeslala skupina československých občanů, mezi nimiž je mluvčí Charty 77 Jiří Hájek, dne 11.1.1978 protestní dopis prezidentu republiky Gustávu Husákovi, v němž označují jednání příslušníků Státní bezpečnosti dne 6.1.1978 vůči Ladislavu Hejdlánkovi za nezákonné a zákonným způsobem pojmenovává trestné činy, jimiž se tyto příslušníci dopustili. Dopis hodláme zveřejnit v příštím čísle.

Milí přátelé, dověděli jsme se, že 20.ledna t.r.porážíte shromáždění na podporu Charty 77, kde chcete hodnotit s mezinárodní účastí význam této občanské iniciativy po prvním roce její existence. Netřeba Vám říkat, jak potěšení a poctění jsme touto akcí. Litujeme jen, že se nemůžeme účastnit jinak než tímto písemným pozdravením. Jsme rádi, že se Vašeho shromáždění účastní socialisté, křesťané, komunisté i další demokraté, kteří se společně zamýšlejí nad možnostmi mezinárodní solidarity v boji za lidská práva. Tento společný postup jistě napomáhá jejich obližení. Také tato akční jednotná respektující názorové různosti odpovídá zásadám Charty 77. Vaše shromáždění je výrazem aktivní solidarity pokrekových sil Vaší země i ostatních západních zemí s naší iniciativou. Velice si Vaší solidarity vážíme. Je velkou podporou naší existence a činnosti. Pomáhá nám čelit represivním a diskriminačním krokům proti nám. Nejvýznamnějším Vaším příspěvkem je šíření idejí Charty 77 mezi pracujícími Vaší země i západní Evropy vůbec. Chápeme, že Vaše úsilí o lidská práva se soustřeďuje především na oblast hospodářských, sociálních a kulturních práv, jak odpovídá situaci hospodářské a sociální krize kapitalistického světa. Naše společnost má jiné problémy, Vám vzdálené. V nich však pocítuje naléhavou potřebu politické demokracie jakožto základní podmínky jejího dalšího vývoje. Konfrontace Vašich i našich zkušeností a idejí by mohla pomoci věci rozvoje lidských a občanských práv. Přispěla by k rozvinutí diskuse, v níž by se kriticky zhodnotily i naše dosavadní zkušenosti úsilí o realizaci lidských a občanských práv ve státech rozdílného společenského zřízení. Takové diskuse by napomohly i častější osobní kontakty, v nichž ovšem iniciativní možnosti jsou daleko větší pro Vás než pro nás. Vašemu jednání přejeme plný zdar a těšíme se na zprávy o něm. Za Chartu 77 Jiří Hájek Ladislav Hejdlánek Marta Kubišová mluvčí Charty 77 V Praze dne 9.ledna 1978

Miloš Rejchrt, signatář Charty 77 napsal dne 6.1.1978 dopis herečce Jířině Švorcové, v němž jí žádá, aby se podle vzoru Anny Holubové, jejíž postava ztělesnila ve známém televizním seriálu, ujala případu psychologa Miroslava

Hudce, který se stal obětí šikanování a nervově se zhroutil jen proto, "že svou práci konal a prováděním, že se třeba zjistit pravý stav věci a pojmenovat jej". O tomto případu psychologa z České Lípy informovala v prosinci m.r.písemnou směrku signatářka Charty 77 Ivana Rybářová

Odvolací řízení v trestní věci proti ing. Aleši Macháčkovi a ing. Vladimíru Laštůvkovi

Dne 28.9.1977 odsoudil krajský soud v Praze nadležená zpráva... 19 plně právo, s 'podvratnou činností proti zřízení republiky', vážně ohrožuje nejen práva, jichž občane...

19 plně právo, s 'podvratnou činností proti zřízení republiky', vážně ohrožuje nejen práva, jichž občane mohou podle rozhodnutí a závazků státní moci užívat, a tím i zákon...

K případu Ivana Jirouse

Dne 9.1.1978 se obrátilo 67 představitelů neoficiální kultury na generálního prokurátora Jána Fejše ve věci signatáře Charty 77, uměleckého vedoucího Plastic People Ivana Jirouse...

SEBE
Bážíme Vás, abyste využil svého národného práva a dnl zastavil trestní stíhání Ivana Jirouse, šestnáctého čláčka, který je měsíc po propuštění z výkonu trestu opět ve vězení, protože byl ocejchován jako společenský vyvrženec.

Rudolf Battěk, Karel a Zina Freundovi, Přemysl Janýř ml., Jan Ruzal, Dagmar a Jaroslav Suškov, Anna Šabatová ml., Julius Toum, Petr Uhl a Věra Vrdsová se obrátili dne 8.1.1978 se stížností na š. a zahraniční instituce, v níž popisují ústředí u dveří do bytu manželů Uhlových-Sabatových, k níž došlo dne 29.12.1977. Postup příslušníků VB a StS, kteří fyzicky bránili návštěvníkům ve vstupu do bytu, označují za trestné činy stíhání, vydírání, omezování osobní svobody a zneužívání pravomoci veřejného činitele. Zastávají názor, že tento postup byl zjevnou diskriminací pro naše názory, přesvědčení a -s výjimkou jediného signatáře tohoto dopisu- pro naši veřejnou činnost v Chartě 77. - Situaci onoho večera zpracoval literárně Rudolf Battěk ve svém fejetonu 'Vraknutí o vláknuti'. - Policijní kontrola u dveří bytu Petra Uhla, stejně jako u Františka Kriagla, stále trvá, a to i přes protestní dopis, který předsedovi vlády Lubomíru Strougalovi se-slal dne 12.12.1977 mluvčí Charty 77. navštívil.

Odvolací řízení v trestní věci proti Otto Ornestovi a spol.

V říjnu minulého roku odsoudil městský soud v Praze režiséra Otto Ornesta ke třem a půl roku odnětí svobody, novináře Jiřího Lederera ke třem rokem odnětí svobody, dramatika Václava Havla a dramatika Františka Pavlíčka k podmi-něným trestům odnětí svobody za údajné podvracení republiky nebo jeho přípra-vu resp. za pokus poškození zájmů republiky v zahraničí. Charta 77 proti to-muto procesu protestovala, a to před jeho zahájením svjm sdělením z 11.10.77 a po jeho skončení dopisem z 1.11.1977 Federálnímu shromáždění; proces odnit-la jako nezákonný. Nyní proběhlo před senátem nejvyššího soudu, jenž přede-dala Marie Dožďáková, odvolací řízení v této věci. Ve veřejném zasedání dne 12.ledna 1978 vyhověl soud odvolání Otto Ornesta a snížil mu trest ze tří a půl roku na dva a půl roku odnětí svobody; ostatní odvolání zamítl jako bez-důvodná. Zveřejňujeme sdělení Charty 77 z 5.1.1978 o odhožděném četných sig-natářů držet v den procesu hladovku jako výraz solidarity s Jiřím Ledererem; tato hladovka drželo více než sto signatářů. Během procesu se sáz dostavilo k budově nejvyššího soudu káruha 150 přátel, kteří však nebyli vpuštěni ani do soudní budovy.

Zveřejňujeme dva výňatky ze závěrečné řeči Jiřího Lederera přednesené u nej-vyššího soudu při odvolacím řízení dne 12.1.1978; výňatky jsou ze záznamu. Jiří Lederer neschválil svou řeč dokončit.

Jiří Lederer:
"Jádrem rozsudku, jádrem, a nímž roz-sudek stojí a padá, je literatura,ke-rou jsme odesílali do zahraničí, tedy básně, novely, povídky, fejetony, di-vadelní hry, filozofické eseje našich významných autorů - Seiferta, Siktane-ce, Mikuláška, Skácela, Hrabala, Pa-točky, Koska, Vaclavka, Klímy, Havla a j. V rozsudku se o této literatuře píše, že podle zhodnocení soudu -te-ďy na podle zhodnocení expertů- měli některé příspěvky protisocialistický charakter. Autoři příspěvků prý otev-řeně nebo skrytým způsobem vyjadřova-li neshodu se socialistickým spole-čenstvím a státním zřízením a napadali socialistickou kulturu. Takto soudí městský soud v Praze o té nejvýnam-

nější části české literatury 70.let, která šel neschválit v normál-ních nakladatelstvích, protože její autoři jsou na černé listině. Setva bychom v dějinách české literatury našli soudní výrok nad tolika lite-rárními díly. Podivuhodným způsobem se tak české soudnictví 70.let za-pealo do dějin českého písemnictví."
...."Já jsem stoupencem socialismu, spravovaného demokracicky, socialismu, který zajistuje dělnickou demo-kracii, kde odbory jsou nezávislou, demokraticky fungující dělnickou or-ganizací. Jsem stoupencem socialismu, v němž občane rozhodují o svých zá-stavech ve svobodných volbách. Stou-pencem socialismu, v němž je zaručen

Sdělení Charty 77 z 5.1.1978
Dne 12.ledna 1978, tedy v době, kdy se znovu seje konference v Belhradě, sa-ne před nejvyšším soudem v Praze proces v druhé instanci proti signatářům Charty 77 Jiřím Ledererovi, Václavu Havlovi a Františku Pavlíčkovi. Četní signatáři Charty 77 hodlají v den pro-cesu držet hladovku jako výraz solidari-ty s Jiřím Ledererem, který byl za zaslání literárních textů do zahran-čí odsouzen v první instanci k 3 ro-čům vězení - v rozporu s mezinárodní-mi pakty o lidských právech i s prin-cipy Závěrečného aktu z Helsinky. Uvė-domujeme o tom všechny ostatní signa-táře (jejich počet k tomuto dni činí 850), tiš ty z nich, kteří se zadržují v zahraničí, jakož všechny, kdo se za-sazují o respektování občanských práv u nás.
Prof.dr. Jiří Hájek, mluvčí Charty 77
Marta Kubišová, mluvčí Charty 77
dr. Ladislav Hejdišnek, mluvčí Charty 77

- x - x - x - x - x -
no nezávislé soudnictví. Socialismu, v němž je svoboda projevu, zejména sv-boda tisku, samozřejmostí. Socialis-mu, který respektuje demokracii lidové, demokratické tradice. Socialismu, v němž se opozice neprotiví, ale s re-spektem se s ní jedná jako se sou-částí veřejného mínění. Jsem stouper-cem socialismu, o němž jsem již napsal několik zprávek před deseti lety, ale že to pokus byl už "en cizím tisku."